

**STEPHEN
KING**
INSTITUTUL

Traducere din limba engleză de
Ruxandra Toma

ARMADA

Pentru nepoții mei: Ethan, Aidan și Ryan

„Atunci Samson a strigat către Domnul și a zis: «Doamne, Dumnezeule! Adu-ți aminte de mine, Te rog; Dumnezeule, dă-mi putere numai de data aceasta, și cu o singură lovitură să mă răzbun pe Filistenii [...]».

Și Samson a îmbrățișat amândoi stâlpii de la mijloc pe cari se sprijinea casa și s-a rezemat de ei; unul era la dreapta lui, și altul la stânga. Samson a zis: «Să mor împreună cu Filistenii!» S-a plecat cu toată puterea și casa a căzut peste domnitori și peste tot poporul care era acolo. Cei pe cari i -a prăpădit la moartea lui au fost mai mulți decât cei pe cari-i omorâse în timpul vieții.“

Judecătorii, 16:28-30

„Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți, cari cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării.“

Matei, 18:6

*Conform datelor Centrului Național pentru Copii
Dispăruți și Exploatați Sexual¹, aproximativ 800 000 de
copii sunt dați dispăruți în fiecare an în Statele Unite.
Unii sunt găsiți.
Cei mai mulți, nu.*

¹ National Center for Missing and Exploited Children – organizație non-profit, înființată în 1984 de Congresul Statelor Unite (n. tr.).

PATRULA DE NOAPTE

Trecuse deja o jumătate de oră de când cursa Delta Air Lines în care se afla Tim Jamieson trebuia să plece din Tampa spre luminile strălucitoare și zgârie-norii din New York, însă avionul încă nu ieșise pe pistă. Când în cabina pasagerilor își făcură apariția un reprezentant al companiei Delta și o blondă având atârnată la gât o legitimație ce atesta că face parte din serviciul de securitate al avionului, din rândul călătorilor înghesuiți la clasa economic se auziră mormăieli indignate, care nu prevesteau nimic bun.

- Vă rog, fiți puțin atenți la mine! strigă tipul de la Delta.

- Cât mai durează până decolăm? îl întrebă cineva. Pe bune, fără să ne duceți cu zăhărelul!

- Veți decola în curând, iar domnul comandant dorește să vă asigure că veți ajunge aproximativ la ora stabilită, însă trebuie să mai urce la bord un agent federal, așa că este nevoie ca unul dintre dumneavoastră să-i cedeze locul.

Un geamăt colectiv umplu cabina, iar Tim observă că unii dintre pasageri își scot telefoanele ca să le aibă la îndemână. Mai fuseseră probleme în situații de genul acesta.

- Delta Air Lines va oferi un bilet gratuit spre New York la următoarea cursă, adică la cea de mâine-dimineață, la ora 6:45...

Alt geamăt prelung. Cineva spuse:

- Mai bine mă împuști!

Fără să se descurajeze, funcționarul continuă:

- Veți primi și un voucher la hotel pentru noaptea aceasta, plus patru sute de dolari. Hai, oameni buni, e o afacere rentabilă! Cine se oferă?

Nimeni. Blonda de la securitate tăcea și studia cabina arhiplină cu ochi pătrunzători, dar parcă fără viață.

- Opt sute, supralicită tipul de la Delta. Plus voucherul de la hotel și biletul gratuit.

- Țsta vorbește ca la un concurs TV, mârâi un bărbat din rândul de scaune din fața lui Tim.

Tot niciun doritor.

- O mie patru sute?

Nici acum. Lui Tim situația i se părea interesantă, dar nu surprinzătoare. Și nu doar din cauză că trebuia să te trezești înaintea lui Dumnezeu ca să ajungi la o cursă cu decolarea la șase patruzeci și cinci. Clasa economic era ocupată în mare parte de familii care se întorceau acasă după ce vizitaseră diferitele atracții turistice ale Floridei, cupluri cam prea bronzate și indivizi mătăhăloși, cu mutre rumene și iritate, ale căror treburi în Big Apple¹ probabil că valorau mai mult decât o mie patru sute de dolari.

Acum se auzi vocea unui pasager din ultimul rând.

- Pune la bătaie și un Mustang decapotabil, și un sejur în Aruba pentru două persoane, și îți dăm locurile noastre!

Acest comentariu acid provocă râsete. Însă deloc prietenoase.

Funcționarul de la poarta de îmbarcare se uită la blonda cu legitimație; dar degeaba se aștepta la vreun ajutor din partea ei. Femeia continua să studieze impasibilă pasagerii, așa că oftă și mări miza:

- O mie șase sute.

Lui Tim Jamieson îi veni brusc să coboare naibii din avionul ăla și să facă autostopul spre nord. Chiar dacă ideea asta aiurită nu-i mai trecuse prin minte până atunci, își imagină lesne că o

¹ New York (n. tr.).

putea face. Uite-l acolo, pe Autostrada 301, undeva, în mijlocul Comitatului Hernando, cu degetul mare îndreptat în direcția în care voia să meargă. Cald, tare cald aerul, și plin de musculițe; mai era acolo un panou cu o reclamă pentru un oarecare avocat cu experiență în accidente minore, iar „Take It on the Run”¹ urla de la casetofonul pus pe treapta din beton a unei rulote din apropiere, unde un individ în maiou își spăla mașina. În cele din urmă, avea să apară un fermier care să-l ducă la destinație, în camioneta lui cu remorca din scânduri plină cu pepeni verzi și un magnet cu chipul lui Iisus pe bord. Însă cea mai bună parte a acestei afaceri nu ar fi fost banii din buzunar. Cea mai bună parte ar fi fost că s-ar fi aflat acolo, singur-singurel, departe de cutia asta de sardele, cu toate mirosurile ei conflictuale de parfum, transpirație și fixativ.

Iar a doua cea mai bună parte ar fi fost că ar fi reușit să stoarcă câțiva dolari de la guvern.

Se ridică să-l vadă toată lumea, chiar dacă avea o înălțime absolut obișnuită (în jur de un metru optzeci), își împinse ochelarii spre baza nasului și ridică mâna.

– Două mii plus banii pe bilet și vă dau locul meu, domnule.

2

În realitate, voucherul era pentru un hotel jegos, situat la capătul pistei de aterizare a Aeroportului Tampa International, pistă folosită la greu. Tim adormi în zgomot asurzitor de avioane, se trezi în zgomot asurzitor de avioane și coborî la bufetul de mic dejun inclus în voucher, de unde își luă un ou fiert tare și două clătite ca din cauciuc. Le mănăca totuși cu mare poftă, deși numai delicatele nu se poate spune că erau, apoi se întoarse în cameră și așteptă acolo să se facă ora nouă, când se deschideau băncile.

Da, erau niște bani picați din cer, și nu întâmpină nicio problemă atunci când îi ceru, pentru că banca fusese informată, iar

¹ Cântec al trupei rock Speedwagon, din 1981 (n. tr.).

cecul aprobat în prealabil. Foarte bine, pentru că nu avea niciun chef să aștepte în mizeria aia de hotel până când se rezolva cu toate formalitățile. Își luă cei două mii în bancnote de cincizeci și douăzeci, pe care le îndesă în buzunarul stâng din față. Apoi își recuperează geanta de voiaj de la agentul de pază al băncii și chemă un Uber care să-l ducă până în Ellenton. Odată ajuns acolo, plătește cursa, merse pe jos până la primul indicator cu 301-N și ridică degetul mare de la mână. După cincisprezece minute îl luă un bătrân, cu o șapcă de baseball pe cap. Remorca de la camioneta lui nu era din scânduri și nici plină cu pepeni nu era, dar, în rest, semăna destul de mult cu ce-și imaginase Tim cu o seară în urmă.

- Încotro, amice? îl întrebă bătrânul.

- Păi, la un moment dat, sper să ajung la New York, răspunse el.

Bătrânul scuipă pe geam o cantitate impresionantă de salivă amestecată cu resturi de tutun.

- Zi-mi și mie, de ce ar vrea să se ducă acolo un om zdravăn la cap?

Pronunțând *strafăn-la-pap*.

- Habar n-am, spuse Tim.

Deși avea foarte mare habar: un fost coleg de serviciu îi zisese că în New York erau o mulțime de posturi libere pentru agenți de pază, unele dintre acestea la niște companii care i-ar fi apreciat experiența și pe care nu le-ar fi interesat toată tâmpenia aia încâlcită din cauza căreia își distrusese el cariera de polițist în Florida.

- Sper să ajung până diseară în Georgia. Poate acolo o să-mi placă mai mult.

- Că bine zici! exclamă bătrânul. E bine în Georgia, mai ales dacă-ți plac piersicile. Mie-mi dau pântecariță. Nu te superi dacă pun niște muzică, nu?

- Deloc.

- Da' să știi că o dau tare. Mi-s cam fudul de urechi.

- Bine că am găsit o ocazie, nu contează condițiile.

A fost Waylon Jennings¹, nu Speedwagon, dar Tim nu s-a supărat. După Waylon au urmat Shooter Jennings și Marty Stuart². Cei doi bărbați – unul mai vârstnic și celălalt mai tânăr – din camioneta Dodge Ram, stropită cu noroi, se bucurau de muzică și se uitau la șoseaua din fața lor. După o sută zece kilometri, bătrânul a tras pe dreapta, l-a salutat pe Tim și i-a urat o zi faină.

Tim nu a ajuns în Georgia în seara aceea, pe care și-a petrecut-o într-un alt motel soios, de lângă un chioșc de la marginea autostrăzii, unde se vindea doar suc de portocale, dar a ajuns în ziua următoare. În localitatea Brunswick (unde se inventase o anume tocană extrem de gustoasă) a lucrat vreme de două săptămâni într-o fabrică de reciclare a deșeurilor. A fost ceva spontan, cum spontană fusese și hotărârea de a renunța la locul din avionul Delta. Nu-i trebuiau banii ăia, dar avea nevoie de timp. Se afla într-o etapă de tranziție, iar tranziția nu se petrece peste noapte. Plus că acolo era și o popicărie, chiar lângă un fast-food din lanțul Denny's. Greu să rezisti unei asemenea combinații.

3

Cu banii de la fabrica de reciclare puși bine lângă suma neașteptată, căpătată de la compania aeriană, Tim stătea pe bordura autostrăzii 95 Nord, simțindu-se destul de bogat pentru un vagabond. Stătea acolo, în soare, de mai bine de un ceas, tot gândindu-se să renunțe și să se întoarcă la Denny's ca să bea un pahar cu ceai rece, când lângă el opri un Volvo break. Spatele autoturismului era ticsit de cutii din carton. Femeia vârstnică de la volan deschise geamul din dreapta și se uită la el prin lentilele groase ale ochelarilor.

¹ Waynold Jennings (1937–2002) – chitarist și cântăreț de muzică country (n. tr.).

² Cântăreți rock (n. tr.).

- Nu ești gras, dar ai ceva mușchi pe tine, îi zise ea. Nu ești nici violator și nici psihopat, nu?

- Nu sunt, doamnă, îi răspunse Tim, gândind: „Ce altceva aș spune?”

- Normal că zici că nu ești, cum să spui altceva? Mergi până în Carolina de Sud? Mie cam așa mi se pare, dacă mă uit la geanta aia de voiaj.

Claxonând nervos, o mașină trecu în goană pe lângă Volvo și urcă rampa. Bătrâna nici n-o băgă în seamă, continuând să-l fixeze calmă pe Tim.

- Da, doamnă. Vreau să ajung la New York.

- Te duc până în Carolina de Sud, dar vezi că nu intru prea mult în statul ăla ignorant, doar foarte puțin. Asta dacă faci și dumneata ceva pentru mine. O mână spală pe alta, dacă pricepi ce vreau să zic.

- Și amândouă, obrazul, zâmbi larg Tim.

- N-ai să pui dumneata mâna pe obrazul meu, dar poți să urci.

Și Tim se urcă. Pe doamnă o chema Marjorie Kellerman și se ocupa de biblioteca din Brunswick. Făcea parte și dintr-o organizație care se numea Asociația Bibliotecilor din Sud-Est, care asociație, zicea ea, nu avea absolut niciun chior pentru că „Trump și asociații lui au luat înapoi toți banii. Țștia se pricep la cultură cât se pricepe măgarul la algebră.”

După ce merseseră cam o sută și un pic de kilometri spre nord, dar nu ieșiseră încă din Georgia, femeia opri în localitatea Pooler, în fața unei biblioteci mici și amărâte, ca vai de capul ei. Tim descărcă toate cutiile cu cărți și le cără înăuntru. După care scoase din bibliotecă alte douăsprezece cutii pe care le încărcă în Volvo. Marjorie Kellerman îi spuse că acestea trebuiau să ajungă la Biblioteca Publică Yemassee, cam la vreo șaizeci de kilometri mai spre nord, chiar după granița cu statul Carolina de Sud, dar se opriră la puțină vreme după ce trecuseră de orașul Hardeeville. Pe ambele benzi de circulație se îngrămădeau multe mașini și camioane, iar altele veneau repede din urmă.